

“Δίκαιοι εις τον αιώνα ζώσι” : Μαρτυρίες για τη χάρη του Γέρ. Κυρίλλου (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Θεραπευτής ήσουν πάντα εσύ! Εμείς παίρναμε την θεραπεία από σένα!

Θυμόμαστε, ακόμη, και κάποιοι -εκτός Μονάδας-, που ερχόντουσαν, νοσηλευτές, γιατροί, προσωπικό του Νοσοκομείου να σε δούν, να πάρουν την ευλογία σου, που φεύγανε μ' εκείνη την υπέρτατη γαλήνη στην καρδιά!

Αλλά δεν ήταν μόνο αυτοί... Ήταν κι άλλοι άνθρωποι, συνάδελφοι εκεί, συνοδοιπόροι στον δύσκολο αγώνα να ανακουφίσουμε τον ανθρώπινο πόνο, που δήλωναν άθεοι ή αγνωστικιστές και που, όμως, σε είχαν νωρίτερα συναντήσει και ερχόντουσαν να δούν τη μορφή σου και να πάρουν την γαλήνη που τόσο την έχουμε ανάγκη.

Θυμάμαι κι εγώ ταπεινός προσκυνητής στο μεγαλείο σου, ακουμπισμένος εκεί, στον πάγκο των νοσηλευτών, ακουμπισμένος, σχεδόν με αδιακρίσία, να

παρακολουθώ, απέναντι από τους θαλάμους, εκεί στο χώρισμα των θαλάμων 12 και 13, να σε βλέπω, μ' εκείνη την υπέρτατη γαλήνη. Να ζω με άλλο τρόπο, ακριβώς, αυτή την μέθεξη κι αυτή τη μυσταγωγία. Ακουμπισμένος εκεί, οτόν πάγκο των νοσηλευτών, ναι!, ακουμπισμένος.... Έτσι, το νοιώθαμε, έτσι το ένοιωδα στην ρίζα της ψυχής μου...

Και συ με ταξίδευες, Γέροντα Κύριλλε, από την μία άκρη της ψυχής μου στην άλλη, κι ήταν το πιο μακρινό και ένα από τα πιο σημαντικά ταξίδια που έχω κάνει ποτέ! Από την μία άκρη της ψυχής μου στην άλλη...

Γέροντα Κύριλλε, σ' αγαπάμε, το ξέρεις!

Κι ήταν μαζί σου, εκεί, ο πατέρας τότε, Γέροντας τώρα Γαβριήλ, και ο π. Νεόφυτος, φύλακες άγγελοι κι ακοίμητοι φρουροί, που πήρανε, τόσο στην καρδιά και στο πρόσωπο τους και στο μέτωπο τους τον πόνο σου, την αγωνία και την ελπίδα και την μάχη που αποτυπώθηκαν στη μορφή τους, στο μέτωπό τους, όλη η δική σου μορφή και παρουσία, έτσι, όπως σ' εκείνη την ανηφορική οδό του μαρτυρίου, στο μαντήλι της Αγίας Βερονίκης, αποτυπώθηκε η μορφή του Χριστού.

Και ήταν εκεί, και θυμόμαστε και την κάρα του Οσίου Δαβίδ, που ήλθε δύο ή τρεις φορές, να βοηθήσει στην ίασή σου και που επισκέφθηκε και τους άλλους ασθενείς στη Μονάδα.

Θυμόμαστε, τότε, με την παρουσία σου, Γέροντα Κύριλλε, που κυριολεκτικά εκείνο το διάστημα, όπως, -άνθρωποι είμαστε-, είχαμε όλοι ανάμεσα μας, γιατροί, νοσηλευτές, φυσιοθεραπευτές, μεταξύ μας, όλο το προσωπικό, αντιθέσεις, αντιπαραθέσεις, αντεγκλήσεις, διενέξεις, διαφωνίες έντονες, εκείνο το διάστημα που νοσηλεύοσουν, να το πούμε διαφορετικά, που μας νοσήλευες, εκείνο το διάστημα των τριών εβδομάδων, όλοι αυτοί οι αρνητικοί παράγοντες, οι αρνητικές εκδηλώσεις, είχαν παύσει και είχαμε γαλήνη και πραότητα και ηρεμία και ευδουκρυσία!

Θυμόμαστε μία νοσηλεύτρια από άλλη κλινική, μία φορά που ήλθε και είπε ότι από το θάλαμο που ήσασταν εσείς, Γέροντα Κύριλλε έβγαινε φως και ότι όλη η ατμόσφαιρα, σ' έκανε να νοιώθεις εκείνη την άλλη ιερότητα της ύπαρξης και της ζωής.

Τώρα πιά, Γέροντα Κύριλλε, βρίσκεσαι σε μία από εκείνες τις υπέροχες Μονές που αιώνες ολόκληρους σου έχει ετοιμασθεί.

Από εκεί επιδαψίλευε, ναι, όλη την ευλογία σου. Μεταλαμπάδευε όλο το φως σου, μέσα από εκείνη την αγιότητα και την ιερουργία, που εμείς την ζήσαμε,

παλαιότερα, και στα Νοσοκομεία. Στέλνε τα στην δύσκολη σημερινή ημέρα. Στέλνε τα και αύριο που μπορεί να είναι ακόμα πιο δύσκολα, αλλά έχουμε ελπίδα, έχουμε ελπίδα στον Θεό και τους αγίους και σε σένα!

Τώρα, που είσαι πολίτης του Σύμπαντος, τώρα, που μεθάς και που μαγεύεσαι, τις σιωπηλές ακούγοντας φωνές των ουρανών...

Εσύ μ' εκείνη την πραότητα, την υπομονή, την ταπεινοφροσύνη, την καλοσύνη και την αγάπη, μ' εκείνο το χαμόγελο, μ' εκείνο το βλέμμα που αγκάλιαζε τα πάντα, ήξερες, κυριολεκτικά, να οριοθετείς καταστάσεις, ν' ανοίγεις δρόμους και να μας δείχνεις τον δρόμο προς την τελείωση.

Γέροντα Κύριλλε, εσένα που έτσι σε γνωρίσαμε, σ' ευχαριστούμε, σ' ευγνωμονούμε, σ' αγαπάμε!

Γι' αυτό, λοιπόν, πήραμε αυτό το θάρρος και την τιμή και τόλμη ν' απευθύνουμε λίγα λόγια σε σένα γιατί «εάν ούτοι σιωπήσωσιν, οι λίθοι κεκράξονται», ναι, «κεκράξονται». Γιατί, αν εμείς δεν τα λέγαμε, ναι, θά μιλούσαν, θά φώναζαν τα μόνιτορ, οι αναπνευστήρες, οι οθόνες, εκεί, της τηλεόρασης, τα μηχανήματα, τα φάρμακα, τα κρεβάτια κι ακόμη περισσότερο το κρεβάτι, που σε νοσήλευσε, θά φώναζαν, ίσως και κάποιοι άνθρωποι-εμείς είμαστε πιο σκληροί-. Θα φώναζαν τα άψυχα αντικείμενα που προσπάθησαν να σε θεραπεύσουν, που εσύ τα καθαγίασες προσβλέποντας και προσδοκώντας στον Ύψιστο Πατέρα και την μεγάλη φιλευσπλαχνία για όλους εμάς, εμάς που θεράπευες. Αυτή την κραυγή τους, μέσα από την άφωνη γλώσσα τους, και τη σιωπή τους, ναι, εγώ την πήρα και την λέω με την δική μου φωνή.

Εσένα που είσαι το ουράνιο τόξο του ουρανού του δικού σου και του δικού μας, σ' ευχαριστούμε, σ' ευγνωμονούμε, σε αγαπούμε, εσένα που πρώτος μας αγάπησες.

Γέροντα Κύριλλε, σιωπούμε πλέον και κρατάμε ενός λεπτού σιγή, εις τιμήν και μνήμην σου, απίστευτα πιο άξια από τον οποίο λόγο θά μπορούσε ν' ακουστεί, ενός λεπτού σιγή με απείρωσ έκτατη διάρκεια!».